

VELIKONOČNÍ NEDĚLE

Lk 24,36-49

Život dokáže připravit různé chvíle. Nejčastěji to jsou dny všední, kdy se neděje nic mimořádně špatného ani dobrého. Ale každý asi známe i chvíle vypětí, kdy nás zasáhne nečekaná pohroma či nečekaná radost. Ježíšovi učedníci prožili obě v rozmezí několika málo dní. Nejprve zhroucení všech nadějí, když byl jejich mistr krutě umučen a pak velká radost a euforie, když zjistili, že vstal z mrtvých jako vítěz. I my také letos procházíme obojím – vážností Velkého pátku i radostí neděle vzkříšení. Dnes spolu slavíme tu euforii, to nadšení, ten jásot Kristova zmrtvýchvstání.

Věřím, že všichni máte rádi radostná překvapení, chvíle, kdy jste se něčeho ani nenadáli a ono to přišlo. Nemohli jste pro samou radost uvěřit, že se nečekaně splnil nějaký váš sen. Český překážkář v běhu na 60 metrů Petr Svoboda získal na letošním halovém mistrovství Evropy zlatou medaili. Své dojmy popisoval takto: „Je to super, bomba. Když jsem bouchl do té žíněnky za cílem, pořád jsem tomu nemohl uvěřit. Říkal jsem si: Je to vůbec pravda? Ale pak mi to bylo jedno, začal jsem se radovat.“ Takové euforické stavy nezažívá člověk každý den. Jsou to spíše výjimečné okamžiky. V Bibli vidíme, že křesťanství v sobě má potenciál, aby člověku krom jiného přinášelo i chvíle velkého jásotu, oslav a radosti. A tím nejslavnějším v životě člověka je, když jej zasáhne moc Kristova vzkříšení. Učedníci dva dny před tím prožili nejtěžší otřes ve svém životě. Zhroutil se jim svět. Všechny naděje, které v sobě po tři roky nosili, rázem zhasly. Už třetí den je kroutit úzkost, zklamání a beznaděj. A přitom to začalo tak nadějně. Když před týdnem Ježíš vjžděl do Jeruzaléma, lidé jásali a učedníci s nimi. Pak zrada, zatčení a kříž. Nakonec hrob. A dál? Velká nejistota. Do toho se začnou šířit zvěsti některých žen, že Ježíš vstal z mrtvých. Učedníci zprvu nevěří. Přijde jim to neuvěřitelné, příliš hezké na to, aby to byla pravda. Nakonec se s nimi Ježíš sám setká a oni zažijí euforii, tedy přesně ten stav, kdy: „*tomu pro samou radost nemohli uvěřit a jen se divili*“ (v. 41).

Jestliže radost ze zlaté medaile, ze zvládnutí maturity, z červeného diplomu, z onemocnění láskou, z náhlého dědictví po zapomenutém strýčkovi z Ameriky – jestli tyto pomíjivé věci a stavy nás dokáží zaplavit jásotem, oč větší radost a jásot nám skýtá zpráva, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých. A byla by jistě škoda, kdyby nám tato zpráva všech zpráv, zevšedněla. Vše, co se opakuje, má tendenci zevšednět. A to i ta největší zvěst ze všech – že Ježíš zemřel za naše hříchy a že vstal z mrtvých. I tato zvěst nám může zevšednět. Své o tom ví např. kazatel, který po letech služby v jednom sboru hloubá, co by ještě řekl k Vánocům či k Velikonocům. Vždyť každý rok opakuje to samé byt' z různých úhlů. A všechno to už řekl a zvěstoval už mnohokrát. A tak přemýšlí co nového říci na tu starou zvěst. Vždyť to ti křesťané už znají nazpaměť. Sami by se mohli postavit a vyprávět. Je tu proto jisté riziko, že křesťana začne zvěst o Ježíši i o jeho vzkříšení dokonce nudit. Jako příběh, který je sice krásný, ale už tak oposlouchaný, že vlastně už nemluví. Nevím jak to prožíváte právě vy. Zajímalo by mě, co s vámi dělá věta: Kristus byl vzkříšen z mrtvých. Je to jen věta? Nebo se při ní v nás také něco pohne? Nebo snad dokonce zaplaví naše srdce jásot? Jistě, člověk nedokáže žít stále na vrcholcích nadšení. Není k tomu ani uzpůsoben. Nevydržel by život v permanentní euforii. Nejen velká bolest, ale i velká radost člověka vyčerpává. Netřeba žít s hlavou neustále v duchovních oblacích. V životě je zapotřebí i všednosti a dokonce i trápení. Ale přece jen přemýšlejme o tom, jak to udělat, aby nám zvěst o vzkříšení Ježíše Krista nezevšedněla.

Co nám může pomoci k přijetí užitku z Kristova vzkříšení. Na základě našeho textu chci připomenout dvě věci: 1) setkání se Vzkříšeným a 2) přijetí povolání ke službě Kristu (k čemu setkání se Vzkříšeným vede)

1) Setkání se Vzkříšeným. Je zcela pochopitelné, že užitek z Ježíšova vzkříšení bude mít ten, kdo se se Vzkříšeným sám osobně setkal. Tak to prožili učedníci. Jak k tomuto setkání došlo?

Třetího dne po ukřižování se začaly šířit zvěsti, že Ježíš není ve svém hrobě a dokonce některé ženy přicházely s tím, že Ježíš vstal. Učedníci tyto zprávy vyslechnou. Petr s Janem se sami běží přesvědčit, jak to je a najdou skutečně hrob prázdný. Diví se, co se to děje, ale sami ještě tápou. Jasno v tom musí udělat až Ježíš sám, který se svým učedníkům zjeví. Lukáš tuto událost popisuje jako šok pro učedníky: „*Zdělali se a byli plni strachu, poněvadž se domnívali, že vidí ducha*“ (v. 37). Jsou ještě tak plni své bolesti a strachu a zmatku, že nedokáží hned zareagovat vírou a radostí. V první chvíli je v nich strach a zmatené představy. Děsí se, že vidí ducha, přízrak (podobně jako když kdysi viděli Ježíše kráčet po moři), bojí se, že se dějí divné věci, paranormální jevy, řekli bychom dnes. A tak jim Ježíš musí nejprve prokázat, že je to on a že žije, že přišel v těle. Učinil to tak, že jim ukázal na své tělo, jedl s učedníky a opíral se o proctví Písma, kde vše bylo předpovězeno.

Nadšení, radost a jásot učedníkům tedy přineslo teprve osobní setkání se vzkříšeným Kristem. A nejenak je tomu i dnes. Jistě, my jsme na tom jinak než učedníci, kteří si na něj mohli sáhnout, většinou jsme

na tom jinak i než apoštol Pavel, který se Krista sice nemohl dotknout, ale viděl ho ve vidění. My již Ježíše v těle nikdy na zemi nepotkáme dokud se sám nevrátí na konci času a spatřit jej ve vidění také jistě nepatří k běžným zkušenostem křesťanů. A přece se i dnes každý člověk může, ba musí setkat se Vzkříšeným, má-li být křesťanem. Jak? Jsou jistě různé cesty jakými se vzkříšený Kristus dnes dává poznat lidem. Ale všechny nakonec vyústí ve zkušenost pokání, víry a nového narození – kdy si člověk naplno uvědomí jak beznadějně je před Bohem ztracen pro své viny a hříchy. Prožije zděšení a hrůzu sám nad sebou ... a na pozadí toho naplní jeho srdce poznání: ale Kristus vstal z mrtvých. Já jsem ztratil svůj život, jsem mrtev ve vinách a hříších, ale Kristus vstal z mrtvých – jako moje jediná naděje. Očistil mou vinu, když zemřel za mé hříchy, pak vstal a smrt nad ním ztratila moc, pak vystoupil do nebe a usedl na pravici Boží. Je živý. A to už nejen kdesi v dálce, ale především v té nejhlubší bídě a nejhlubším hledání mého života on žije a s ním i já. Takový člověk se setkal se vzkříšeným Kristem. Nikdy ho neviděl. Nikdy si na něj nesáhl. A přece ví, že je s ním vírou srostlý.

Bratři a sestry, co udělat, aby nám evangelium nevšednělo? Je třeba setkávat se se Vzkříšeným. Znovu a znovu – tam, ve všech životních zápasech, otázkách a pochybnostech, i tam, kde by všechno lidské bylo ztraceno: žít s vyznáním a nadějí: ale Kristus přece vstal z mrtvých a jako poslední postaví se nad prachem.

2) A druhá věc, kterou můžeme udělat pro to, aby nám evangelium a vzkříšení nezevšednělo, je vstoupit do Kristových služeb: „*Řekl jim: Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých; v jeho jménu se bude zvěstovat pokání na odpuštění hříchů všem národům, počínajíc Jeruzalémem. Vy jste toho svědky. Hle, sesílám na vás, co slíbil můj Otec; zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti*“ (v. 46-49).

Kristovo vzkříšení je počátkem misie církve. Je základem, ze kterého vchází veškeré další působení křesťanů. Kdyby Kristus zůstal v hrobě, nikdo z nás tu dnes není. Misie by zcela pozbyla smyslu. Nebylo by co či lépe řečeno koho zvěstovat. Ale Kristus vstal, jak bylo psáno. A tento div rozehrál celou křesťanskou službu a misii. V jeho jménu – tedy ve jménu někoho, kdo je živý a může pomoci – se má zvěstovat pokání a odpuštění hříchů všem národům. Toto vše je možné jenom proto, že tu je živý Záchránce, živý Spasitel, někdo, kdo má moc obnovit náš život. Setkání se Vzkříšeným vypudilo učedníky do světa s touhou sdílet tuto podivuhodnou zkušenost s druhými. Skutečnost vzkříšení se stala hlavní náplní kázání apoštolů, jak to sledujeme ve Sk.

Chceme-li udělat něco proto, aby naše radost ze vzkříšení Krista zůstala a prohlubovala se, potřebujeme znovu a znovu vstupovat do tohoto poslání – být svědky Kristovými. Svědecký zápas totiž nelze vést bez živé naděje ve vzkříšeného Krista, ke kterému vede. Musíme žít zmrtvýchvstáním Krista, aby naše služba přinášela ovoce a také posilu jít dál.

Mějme na paměti, že ve službě Kristu nejlépe duchovně rosteme. Bez služby Kristu i výrazné duchovní zkušenosti postupně blednou a vytrácí se a člověk upadá do duchovního formalismu a stereotypu, anebo se jeho zbožnost stává soběstřednou, zaměřenou toliko na osobní duchovní prožitky. Služba Kristu – ať už na jakémkoli místě – vtahuje křesťana do zápasu, ve kterém musí chtít nechtě čerpat sílu ze zmrtvýchvstání Kristova. Bez obnovování se v této naději se služba stává těžko unesitelným břemenem. V upřímné službě Kristu a lidem nám bude jeho vzkříšení velkým a někdy i jediným potěšením a posilou.

Závěr

Co s námi dělají Velikonoce. Třeba ty letošní? Co s námi dělá opakující se zvěst o kříži a prázdném hrobě? Co nám může pomoci, aby se zvěst o vzkříšení neutonula v šedi života?

- kéž jsou to nová a nová setkání se Vzkříšeným Kristem. Kéž je to nové a nové spočinutí v naději. V té víře že i tam, kde je naše slabost a úzkost odhalována až na kost, kde hyneme a umíráme, s námi stojí ten, který vstal z mrtvých.

- a kéž nám k radosti a užitku ze vzkříšení Krista pomůže i rozhodnutí vstoupit do jeho služeb. Ve službě Kristu velmi brzy pocítíme, jak moc potřebujeme být srostlí s Boží milostí a silou a nadějí Kristova vzkříšení.